

ДЪЛГОУШКО

По Толстой

Дотегнало на Дългоушко. Цѣль день го товарятъ, цѣль день го биятъ. А храница — ни трошица. Ако успѣе по пѣтя да отскубне нѣкой бодиль, ще хапне, ако ли не — цѣль день гладува. А вечеръ стопанинътъ ще рече:

— Дайте на конетѣ сѣнце, на кравитѣ трички!

— А на магарето?

— То не е гладно.

— Тѣй ли? — рекълъ си Дългоушко, — ще ви науча азъ. И рано една сутринъ избѣгалъ въ гората. Скрилъ се подъ едно дърво, изгладилъ си косата, изправилъ си ушитѣ, изтрилъ си очитѣ. Завъртѣлъ си опашката и запѣлъ: „Ехъ, че славно се живѣе на свобода!“ И тръгналъ Дългоушко навжтре въ гората. Вървѣлъ, вървѣлъ и изведнѣжъ се спрѣлъ вкамененъ. Опулилъ очи, не може да мръдне.

— Какво е това? — рекълъ си той, но не смѣе да мръдне.

— Кой си ти? Махай се отъ пѣтя! — викалъ Дългоушко, — но звѣрътъ страшенъ не мърдалъ.

Вирналь глава Дългоушко, хвърлилъ три чифтета и извикалъ:

— Хей ти дето лежишъ,
Отъ менъ не се ли боишъ?

Отбий се!

Пази се!

Че костчица здрава

Не ще ти оставя!

Звѣрътъ пакъ не се и мръдналъ. Ядосалъ се много Дългоушко, хвърлилъ шестъ чифтета въ въздуха, изревалъ така, че земята потреперала и пакъ викналь:

— Хей ти цето спишъ. . .

Звѣрътъ не се помръдналъ. Побѣснѣлъ Дългоушко, отъ гнѣвъ, хвърлилъ деветъ чифтета, изревалъ още пострашно и врѣхлетѣлъ върху звѣра. Ударилъ му такива силни ритници, че на самия него искри излѣзли изъ очитѣ.

А какво станало съ звѣра?